

Bestemmelsen foreslås indsat med henblik på en udvidet oplysningspligt til brug for kontrollen af, om gebyrreglerne for bortskaffelse af affald overholdes.

Bestemmelsen er således et supplement til miljøbeskyttelseslovens § 87, hvorefter de statslige told- og skattemyndigheder, hvis det skønnes nødvendigt, uden retskendelse, har adgang til at foretage eftersyn i en registreret virksomhed og til at efterse virksomhedens forretningsbøger og øvrige regnskabsmateriale samt korrespondance m.v..

Til nr. 8

Med bestemmelsen i stk. 1 fastslås, at kommunalbestyrelsen generelt er ansvarlig myndighed, når der konstateres ulovligheder. Med bestemmelsen præciseres således, at kommunalbestyrelsen er forpligtet til at reagere overfor eksempelvis ulovlige kabelafbrændinger, uanset at amtsrådet er godkendelses- og tilsynsmyndighed for virksomheder, der udvinder metaller af kabler. Sker der imidlertid en ulovlig håndtering på en bestående virksomhed, der er godkendt af amtet, er det også amtsrådet, der er tilsynsmyndighed, jf. bestemmelserne i § 66.

For så vidt angår ulovlige deponeringer har det været praksis, at amtsrådet som tilsynsmyndighed for lossepladser også skulle håndhæve miljøloven ved ulovlige deponeringer andetsteds, dog med undtagelse af affaldshenkastninger af typen »almindelig uryddelighed«. Det følger af ovenstående, at denne praksis ændres, således at kommunalbestyrelsen fremover vil være rette myndighed. Næste undtagelse vil være deponeringer i råstofgrave. Der henvises herom til bemærkningerne til nr. 9.

Bestemmelserne i stk. 2 svarer til de hidtil gældende bestemmelser.

Bestemmelsen i stk. 3 fastholder sammen med den tilsvarende bestemmelse i § 66, stk. 3, den tilsynsmyndighed, der havde tilsynet med en virksomhed m.v. på sit tilsynsansvar, uanset om virksomheden i mellemtiden er ophørt. Har virksomheden som følge af ændrede regler under sin driftsperiode haft forskellige tilsynsmyndigheder, er det den tilsynsmyndighed, der havde tilsynet med virksomheden på ophørstidspunktet, der er myndighed i henhold til bestemmelsen. En sådan regel skaber klarhed og skønnes også rimelig, således at også konsekvenserne af et eventuelt ineffektivt tilsyn fastholdes hos den pågældende myndighed.

Begrebet virksomhed skal forstås bredt som en hvilken som helst handling eller undladelse, der har medført en forurening eller en risiko herfor.

Med bestemmelsen i stk. 4 fastslås det, at kommunalbestyrelsen skal underrette amtsrådet om konstaterede overtrædelser vedrørende afgørelser, som

amtsrådet har truffet. Herved præciseres det, bl.a. i sammenhæng med den foreslåede nye bestemmelse i § 66, stk. 3, at amtsrådet skal tage stilling til konsekvenserne af en sådan overtrædelse. Herved sikres det, at myndighederne ikke (indirekte) kan pålægge hinanden eksempelvis udgifter til selvhjælpshandlinger. Finder amtsrådet det således nødvendigt at udstede et påbud efter § 24 om at fjerne en forurening, der truer en vandindvinding, er det også amtsrådet, der selv må fjerne forureningen, hvis påbudet ikke efterkommes, og et sådant skridt vurderes som nødvendigt.

Til nr. 9

Efter bestemmelsen i § 28 i miljøbeskyttelsesloven er det amtsrådet, der meddeler tilladelser til udledning af spildevand til vandløb, søer eller havet – bortset fra visse mindre spildevandsudledninger.

Efter hidtidig praksis har det været kommunerne, der har ført tilsyn med de direkte spildevandsudledninger, der sker fra virksomheder, som kommunerne i øvrigt har tilsynet med, uanset at tilladelse er meddelt af amtet. Den gældende bestemmelse, der blev indsat med miljølovsrevisionen i 1991 er imidlertid formuleret således, at amtsrådet efter en umiddelbar forståelse af bestemmelsen angiveligt er tilsynsmyndighed for alle direkte spildevandsudledninger. En sådan praksisændring har ikke været tilsigtet, hvilket fastslås med bestemmelsen i stk. 2.

Bestemmelsen i stk. 2 fastslår endvidere, at amterne fører tilsyn med ulovlige deponeringer i råstofgrave. Som det fremgår af bemærkningerne til nr. 8 ovenfor henlægges det generelle tilsyn med ulovligheder til kommunerne. En sådan kompetence skønnes imidlertid uhensigtsmæssig, når det drejer sig om deponeringer i råstofgrave. Sådanne deponeringer indebærer generelt en høj grad af risiko for forurening af grundvandet, idet grundvandsspejlet her typisk ligger nær jordoverfladen - somme tider endda over. Da amterne generelt er vandressourcemyndighed, og da amterne i forvejen fører tilsyn med råstofgravene i medfør af råstofloven, foreslås det med bestemmelsen, at amterne også er tilsynsmyndighed i relation til deponeringer i råstofgrave.

For så vidt angår de foreslåede bestemmelser i stk. 3 henvises til bemærkningerne til § 65, stk. 3-4 ovenfor.

Til nr. 10

Hensigten med den foreslåede bestemmelse er at skærpe incitamentet til at betale gebyrer til tiden. Der indføres flere og flere gebyrordninger på miljøområdet, og rentelovens almindelige bestemmelser